

Michael Scott

De zieneres

Ik ben een legende.

Er was een tijd dat ik zei dat de dood geen aanspraak op mij kon doen gelden, dat ziekte geen vat op mij had.

Dat is niet langer waar.

Ik weet nu de datum van mijn dood en ook die van mijn vrouw: die is vandaag.

Ik ben geboren in het jaar onzes Heren 1330, meer dan zeshonderdzeventig jaar geleden. Ja, ik ben oud, en ook onsterfelijk, maar niet onkwetsbaar. Perenelle en ik hebben altijd geweten dat deze dag zou komen.

Ik heb een goed leven gehad, een lang leven, waarin weinig te betreuren valt. Ik heb in mijn leven veel beroepen uitgeoefend: geneesheer en kok, boekverkoper en soldaat, onderwijzer van talen en scheikunde, zowel wetsdienaar als dief.

En ik was dé alchemist.

Begunstigd – of moet ik zeggen ‘vervloekt’? – met onsterfelijkheid hebben Perenelle en ik tijdens onze speurtocht naar de legendarische tweeling, Goud en Zilver, zon en maan, gestreden tegen het kwaad van de Duistere Alouden en ze op een afstand gehouden. We hebben altijd geloofd dat de tweeling ons zou helpen deze planeet te beschermen.

We hebben ons vergist.

Nu ons einde nadert, is de tweeling verdwenen: ze zijn tienduizend jaar terug in de tijd gegaan naar het eiland Danu Talis, naar de plek waar alles begint...

Vandaag komt de wereld tot een einde.

Vandaag zullen Perenelle en ik sterven, zo niet door de hand of klauw van een Aloude of een monster, dan wel van ouderdom. Mijn geliefde vrouw heeft mijn leven met een dag verlengd, al kwam haar dat duur te staan.

De enige vertroosting is dat we samen zullen sterven.

Maar we zijn nog niet dood en we zullen ons niet zonder strijd gewonnen geven, want zij is de tovenaars en ik ben de onsterfelijke Nicolas Flamel, de alchemist.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist
Geschreven op donderdag, 7 juni,
in San Francisco, mijn aangenomen woonplaats*

Donderdag 7 juni

De kleine kristallen spiegel was eeuwenoud. Ouder dan de mensheid, uit de tijd vóór de Alouden, de Archonen en zelfs de Ouden die voor hen kwamen. Dit was een artefact van de Aardheren, dat was aangespoeld toen het eiland Danu Talis uit de bodem van de oerzee werd gereten.

Millennialang had de spiegel aan een muur in een zijkamer van het Paleis van de Zon op Danu Talis gehangen. Generaties van Grote Alouden en vervolgens de Alouden die na hen kwamen, hadden zich het hoofd gebroken over de kleine rechthoek van kristal in de eenvoudige lijst die noch van hout, noch van metaal, noch van steen was. Hoewel het een spiegel leek, was er geen weerspiegeling in te zien. Het oppervlak toonde louter schaduwen, maar degenen die echt goed keken, beweerden een zweem van hun schiedel te zien, de indruk van botten onder de huid. Soms – heel zelden – beweerde iemand een glimp op te vangen van verre landschappen, polaire ijskappen, weidse woestijnen of dampende oerwouden.

Op bepaalde tijden van het jaar – bij de herfst- en lentedenacht- evening – en tijdens zons- en maansverduisteringen, trilde het glas en toonde het taferelen van tijden en plaatsen die het bevattingsvermogen te boven gingen, exotische werelden van metaal en chitine, plaatsen waar geen sterren aan de hemel stonden en een zwarte zon roerloos in de lucht hing. Generaties van wetenschappers deden hun leven lang pogingen om die taferelen te verklaren, maar zelfs de legendarische Abraham de Magus was niet in staat het mysterie te ontrafelen.

Maar toen de Aloude Quetzalcoatl op een dag de spiegel recht wilde hangen, haalde hij de zijkant van zijn hand open aan de rand van de lijst. De scherpe pijn deed hem van schrik zijn hand terugtrekken en toen zag hij dat hij gewond was. Een druppel bloed spatte op het kristal. Het oppervlak rimpelde onder het kronkelende draadje bloed en werd plotseling helder. In dat ogenblik kreeg Quetzalcoatl wonderen te zien.

... het eiland Danu Talis, het centrum van een immens rijk dat zich ononderbroken over de aardbol uitstrekt...

... het eiland Danu Talis, brandend en verwoest, verscheurd door aardbevingen, de brede straten en kolossale gebouwen opgeslokt door de zee...

... het eiland Danu Talis, vaag zichtbaar onder een omhulsel van ijs, reusachtige walvissen met een puntige snuit die langzaam boven de opgesloten stad langs zwemmen...

... Danu Talis, puur en goud, dat midden in een onbegrensde woestijn verrijst...

Op die dag had de Aloude de spiegel gestolen en die nooit meer teruggebracht.

Quetzalcoatl, slank en witbebaard, spreidde een blauwfluwelen kleed uit over een eenvoudige houten tafel. Hij streek met een hand met zwarte nagels het kleed glad en plukte er draadjes en stofjes af. Toen legde hij de rechthoek van kristal in zijn zwarte lijst midden op het kleed en veegde het oppervlak voorzichtig schoon met de zoom van zijn witlinnen shirt. Het glas weerspiegelde niet het gezicht van de Aloude met zijn haviksneus. Op het glimmende oppervlak was louter kolkende, grijze rook te zien.

Quetzalcoatl boog zich over het glas, trok een speld uit de mouw van zijn shirt en drukte de scherpe punt in de vlezige muis van zijn duim. 'Een prik in mijn duim en de weg is gebaad...' mompelde hij in de eeuwenoude taal van de Tolteken. Een robijnrode druppel bloed welde op. '... voor iets slechts, iets verdorvens; het komt eraan.' Hij hield zijn hand boven het glas en liet de bloeddruppel op de spiegel vallen. Het oppervlak trilde en in het eeuwenoude kristal

vloeiden regenboogkleuren in elkaar over. Rode rook steeg van het glas op, en toen vormden de kleuren beelden.

Dankzij millennia van proefnemingen en enorme hoeveelheden bloed – slechts weinig daarvan het zijne – had de Aloude geleerd hoe hij de beelden in het kristal kon sturen. Hij had het zo veel bloed gevoed dat hij was gaan geloven dat het kristal over zintuiglijk besef beschikte en dat het leefde. Terwijl hij in het glas staarde, mompelde hij: ‘Breng me naar San Francisco.’

De spiegel werd wazig en werd vervolgens overspoeld met wit en grijs licht. Opeens zweefde Quetzalcoatl hoog boven de stad en keek hij neer op de baai.

‘Waarom staat de stad niet in brand?’ vroeg hij zich hardop af. ‘Waarom lopen er geen monsters door de straten?’ Hij had de onsterfelijke *humani* Machiavelli en Billy the Kid naar San Francisco teruggestuurd om de monsters op het eiland Alcatraz op de stad los te laten. Hadden ze in hun missie gefaald? Of was hij te vroeg?

Het beeld in het kristal veranderde en focuste nu op Alcatraz, en Quetzalcoatl zag een streep in het water die door beweging ontstond. Er zwom iets de baai over. Vanaf Alcatraz in de richting van de stad. Quetzalcoatl wreef zich in de handen. Nee, hij was noch te vroeg noch te laat, hij was precies op tijd om getuige te zijn van een beetje chaos. Het was lang geleden dat hij een stad verwoest had zien worden en hij was dol op spektakels.

Het kleurenbeeld trilde en vervaagde. De Aloude prikte nog eens met de speld in zijn vinger en liet meer druppels van zijn levensbloed op het glas vallen, voedde het ermee. De spiegel kwam opnieuw tot leven en het heldere driedimensionale beeld van de stad verscheen weer. Quetzalcoatl concentreerde zich en het beeld zoomde in op de witgekuifde golven van de baai. Een wezen hield zich schuil onder het water, iets reusachtigs en kronkelends: een zeemonster. De Aloude kneep zijn ogen tot spleetjes. Details waren moeilijk te onderscheiden, maar hij kreeg de indruk dat het wezen meer dan één kop had. Hij knikte goedkeurend. Dat beviel hem wel. Het was goed bedacht om als eerste de zeemonsters naar de stad te sturen. Hij glimlachte en ontblootte tot vlijmscherpe punten ge-

vijlde tanden toen hij zich voorstelde hoe het monster een spoor van verwoesting door de straten trok.

Quetzalcoatl keek toe terwijl het zeemonster met grote snelheid het water doorkliefde en kronkelend op een pier af zwom die een eind uitstak in de baai. Hij fronste zijn voorhoofd en knikte toen hij begreep wat het monster van plan was. Het zou op de Embarcadero aan land kruipen. Voortreffelijk. Er waren daar massa's toeristen, het zou niet onopgemerkt blijven.

Het licht op het water veranderde. Hij zag een zweem van een blauwe en een rode olieachtige vlek op het water en besepte dat het zeemonster daar recht op af zwom.

Quetzalcoatl boog zich onbewust dieper over het glas; zijn haviksneus raakte bijna het oppervlak. Nu kon hij het water ruiken: zout met een vleugje rotte vis en zeewier... en nog iets. Hij deed zijn ogen dicht en ademde diep in. Een stad hoorde te ruiken naar metaal en verkeer, verbrand eten en te veel ongewassen lichamen. Maar wat hij hier rook, waren geen geuren die in de stad thuishoorden: de frisheid van pepermunt, het zoet van anijszaad, het bloemige aroma van groene thee.

Het kwartje viel toen het monsterlijke wezen – de lotan – zich uit het water verhief en zeven koppen afschoten op de wervelende rode en blauwe vlekken op het water. Quetzalcoatl herkende de aura's en de kleuren nu: de rode was Prometheus en de blauwe de onsterfelijke humani Niten. En de misselijkmakende pepermuntgeur in de lucht kon maar van één man zijn: de alchemist, Nicolas Flamel.

Toen zag Quetzalcoatl ze. Ze stonden aan het eind van een pier. En ja, ook de vrouw was erbij: Perenelle de tovenaars, die hij kende uit bittere ervaring. Zijn tong ging automatisch naar de plek tussen zijn tanden waar ze een van zijn grote, zwarte kiezen uit zijn mond had geslagen. Dit was niet goed, helemaal niet goed: een afvallige Aloude en drie van de gevaarlijkste en dodelijkste humani in het Schaduwrijk.

Quetzalcoatl balde zijn handen tot vuisten, vlijmscherpe nagels begroeven zich in het vlees van zijn handpalmen. Dun bloed drup-

pelde op het glas en hield de beelden in leven. Zijn donkere ogen keken zonder te knippen toe.

... de lotan maakte zich klaar om zich met de aura's te voeden...

... het wezen kwam boven water, balanceerde op zijn staart, alle zeven koppen met de bek wijd open schoten naar voren...

... de flits van groen vuur en de overweldigende stank van peper-munt.

'Nee!' gromde de Aloude woest toen hij zag dat de lotan veranderde in een klein, blauwgeaderd eitje. Hij zag het eitje op de uitgestrekte hand van de alchemist vallen. Flamel slingerde het triomfantelijk de lucht in... en een zeemeeuw ving het en slikte het door.

'Nee! Neeneeneeneene...' brulde Quetzalcoatl woedend. Zijn gezicht werd donkerder en vertrok tot de platte slangenkop die de Maya's en de Azteken de stuipen op het lijf had gejaagd. Puntige tanden staken uit zijn mond, zijn ogen werden spleetjes en zijn donkere haar werd stug en piekte rondom zijn gezicht. Hij sloeg met zijn vuist op de tafel. Het eeuwenoude hout kraakte, maar zijn bliksemsnelle reactie voorkwam dat de spiegel op de vloer aan diggelen viel.

Even snel als de woede was opgelaaid, trok die ook weer weg.

Quetzalcoatl ademde een paar keer diep in en uit en haalde zijn hand door zijn stugge haar om het glad te strijken. Het enige wat Billy en Machiavelli hadden hoeven doen was een paar monsters op de stad loslaten, drie of vier zou genoeg zijn geweest. Twee zou prima zijn geweest. Zelfs één, het liefst iets groots met schubben en tanden, zou een mooi begin zijn geweest. Maar ze hadden gefaald en dat zou ze duur komen te staan, later... als ze het overleefden!

Hij moest zorgen dat die monsters van het eiland af kwamen, maar om dat te kunnen doen moest hij de Flamels en hun Aloude en onsterfelijke vrienden bezighouden.

Het was Quetzalcoatl duidelijk dat hij de zaak zelf in handen moest nemen. Een plotselinge glimlach onthulde de vlijmscherpe, puntige tanden van de Aloude. Hij had in zijn Schaduwrijk enkele troeteldieren verzameld – de humani zouden ze 'monsters' noemen

– en die kon hij buiten laten spelen. Maar de alchemist zou daar waarschijnlijk net zo snel korte metten mee maken als met de lotan. Nee, hij had iets groters nodig, iets veel indrukwekkenders dan een paar miezerige monsters.

Quetzalcoatl pakte zijn mobieltje van de keukentafel. Hij kende het nummer in Los Angeles uit zijn hoofd en toetste het in. Na vijftien keer overgaan werd opgenomen met een snauw. ‘Heb je nog steeds die zak tanden die ik je millennia geleden heb verkocht?’ zei Quetzalcoatl. ‘Die wil ik terugkopen. Waarom? Ik wil ze gebruiken om de Flamels een lesje te leren... en natuurlijk om ze bezig te houden terwijl ik onze monsters van het eiland haal,’ voegde hij er snel aan toe. ‘Hoeveel voor de zak? Gratis! Nou, ja, natuurlijk mag je toekijken. We treffen elkaar op Vista Point. Ik zal ervoor zorgen dat er geen humani in de buurt zijn.’

‘Iets slechts, iets verdorvens; het komt eraan...’ fluisterde Quetzalcoatl. ‘Het komt jouw kant op, alchemist.’